

The book cover features a stylized illustration. The top half shows a dark, stormy sky with greenish-grey clouds and a white, conical mountain peak in the distance. Below the sky is a body of water with a dark red, almost maroon, hue and white ripples. The title 'Spící tajemství' is written in a large, light green, serif font with a dark outline, centered on the water. Below the title, the author's name 'Martin Vopěnka' is written in a smaller, dark green, sans-serif font. The bottom half of the cover shows a dark, rocky shoreline with several white, stylized human figures standing on it. The overall style is graphic and atmospheric.

Spící tajemství

Martin Vopěnka

FRAGMENT

Spící tajemství

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

Martin Vopěnka
Spící tajemství – e-kniha
Copyright © Fragment, 2013

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Martin Vopěnka

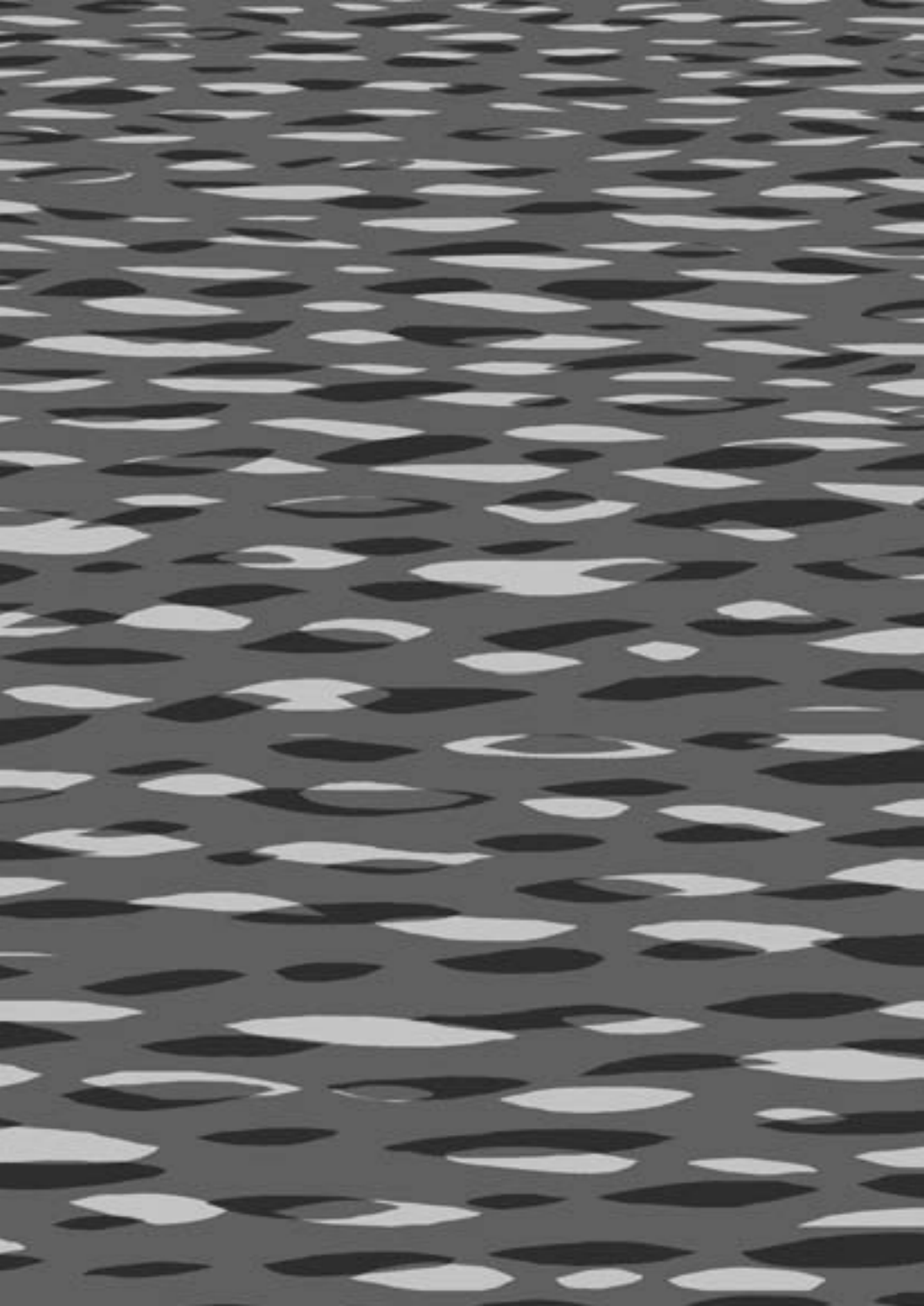
Spící tajemství

Martin Vopěnka

Obsah

Část první – Za tatínkem	7
Část druhá – Podivná přitažlivost	39
Část třetí – Nekonečná noc	71
Část čtvrtá – O Radimovi nikdo neví	103
Část pátá – Poslední výprava?	139
Část šestá – Zpátky doma	179
Část sedmá – Nést osud světa	199
Část osmá – Probouzení	231
Tip pro Vás a Vaši čtečku:	239

Část první
Za tatínkem

Samuel se jako obvykle probudil z celé rodiny první. Dokonce i on sám si uvědomil, že je až příliš brzy. Vždyť pokoj se teprve začínal vynořovat z nočního šera. A to byl začátek léta.

Když si Samuel představil dlouhé hodiny, které bude muset trávit v tichosti a osamění, byl by býval mnohem radši, kdyby se byl ještě neprobudil. Rychle se otočil směrem ke zdi v naději, že to probuzení obelstí, že se vrátí do náruče spánku. Místo toho mu však v hlavě vytryskl celý gejzír myšlenek. A ty už se nenechaly zatlačit zpátky. Všechny mířily za tatínkem.

Za tatínkem, kterého dnes zase navštíví v nemocnici. Srdce se mu sevřelo úzkostí. Nevěděl, jestli se těší, nebo bojí. Když byli za tatínkem především poprvé, Sam se těšil. Moc se těšil. Maminka je tam vzala nečekaně, rovnou z dětského shromáždění, na kterém se před zraky všech zastřelil ředitel divadla – hlavní organizátor obchodu s unesenými dětmi. Na tu děsivou scénu však Samuel rychle a ochotně zapomněl, jakmile se dověděl úžasnou novinu: že jede za tatínkem.

Ještě i na chodbě nemocnice se těšil. Tak šíleně, že si myslel, že to snad ani nevydrží, že se zjančí. Chtěl toho tatínkovi tolik povědět: o tom, jak ho s Emou znovu chytili Simona a Fredy, jak z něj chtěli udělat jiné dítě a odletět s ním navždy někam k moři... Tíseň na Samuela padla, až když je sestřička přivedla do divně páchnoucí místnosti plné hadiček a přístrojů a... a oni se pomalu blížili k jedinému lůžku tady. A na tom lůžku se nic ani nepohnulo. Vzápětí se před Samuelem objevil bezvládný, ve tváři velice hubený, nezvykle bledý člověk. Tohle že má být tatínek? Samuel na okamžik zaváhal. Ale potom ten člověk otevřel oči a... byly to tatínkovy oči. Tohle opravdu byly jeho oči. Vysílený pohled plný lásky mířil k nim všem. Pohled, který říkal: Jsem tak rád, že vás vidím.

Samuelovi se tehdy v krku udělal veliký knedlík. Ne, neplakal, věděl, že nemá. Rozbrečely se jenom Kristýna a Ema.

Děti tam stály trochu bezradně, nepřiblížily se až k lůžku. A Samuel zůstal úplně stranou, než ho maminka pobídla, aby přistoupil blíž. Pochopil, že tatínek sice žije, ale zpátky ještě není.

Samuel se teď posadil na kraj postýlky, bosé nohy spustil dolů a dotýkal se jimi dřevěné podlahy. Pootevřeným oknem proudil dovnitř chladnější vzduch, zatímco parkety jako by ještě i teď sálaly včerejším sluncem. Rychle se rozednívalo. Takže co? uvažoval Sam. Moc rád by si s tatínkem popovídal. Ale vysvětlili mu, že tatínek má prostřelené plíce, a špatně se mu proto dýchá. Nemůže mluvit, leda tichounce šeptat.

Najednou to Samuela napadlo: namaluje tatínkovi obrázek. S očima tatínek nic nemá – obrázek uvidí, a navíc si ho tam bude moct nechat. Samuel se postavil a přihopkal ke stolku pod oknem. Papír i pastelky tady měl. Chvilí přemýšlel, co nakreslit. Pak se do toho pustil. Udělal domeček a kolem stromy. A uprostřed domečku zamřížované okno. A za oknem hlavu a ruce, které jako by mávaly. Zdálo se mu však, že by to tatínek nemusel pochopit, tak dolů připsal: „TO JE SAM.“

2

„V kolik že máme být v nemocnici?“ zeptal se Kryštof netrpělivě u snídaně.

„To přece záleží na nás,“ vysvětlila maminka. „Myslela jsem jít tam tak na desátou – až skončí všechna vyšetření. Nemůžeš se dočkat?“

Ema i Kristýna se spiklenecky ušklíply. Opravdu si maminka myslí, že tohle je důvod, proč se Kryštof ptá? Holky dobře věděly, že Kryštof se ptá z úplně jiných pohnutek. Má na dnešek program. Však se také hned ráno zavřel do koupelny, a když asi po půlhodině vylezl, příšerně voněl.

„Tak jdeme, rychle,“ překvapila všechny už před devátou maminka.

„Už?“ podivila se Ema. „Tak brzo?“

„Jóó,“ zajásal Sam. Ale jen do chvíle, než maminka prozradila, proč ten spěch: „Půjdeme pěšky přes pláň.“

„Cože?“ „Pěšky?“ „Nepojedeme autem?“ rozčilili se všichni, až se maminka zachmuřila: „To se to zvyká na pohodlí, že jo! A jak jste to dělali, když jsme spali? To jste si poradili bez auta... a bez remcání.“

„Právě že jsme se těšili, až nás zase budete vozit,“ zabručel Kryštof a hned si uvědomil, že takhle to říct nechtěl. Rychle dodal: „Teda... ne jenom na to.“

Jenže už bylo pozdě. Maminka se jeho věty chytila: „Aha, tak takhle je to. Na pohodlí jste se těšili. Na služby, které vám poskytneme... na teplou večeři, vypraný oblečení a taxi ke škole.“

„Říkám, že ne jenom na to!“ zvýšil Kryštof hlas na svou obranu. „Tak jsem to nemyslel!“

I Kristýna se ho zastala: „Jak to můžeš říct, mami!“

Vydali se do nemocnice pěšky a v nepohodě. Samuel se navíc cestou bavil tím, že zezadu podtrhával nohu Emě, čímž ji dováděl k nepřítelosti. Kdykoliv se po něm vztekle ohnala, dával se na úprk za bláznivého vřestění.

Byl slunečný letní den, ale od západu vanul svěží vítr. V parku nad Sluncovem běhali kondiční běžci a na asfaltových chodnících se pravidelnými houpavými kroky pohybovali bruslaři na kolečkových bruslích. Jako by život plynul klidně a obyčejně, jako by se v nedávné době nestalo vůbec nic neobvyklého. Jako by neuplynul teprve jeden den, co čelní stránky novin zaplnily troufalé titulky hlásající, že úctyhodný ředitel divadla byl ve skutečnosti hlavou rozsáhlého gangu a že stopy vedou až do nejvyšších vládních kruhů. A jako by nezůstávaly tisíce nedořešených případů dětí, které se nevrátily k rodičům, mezi nimi i případ Samuelova kamaráda Jirky. Zkrátka jako by svět ujížděl poklidně vpřed na kolečkových bruslích.

Přehoupli se přes pláň na druhou stranu kopce, střechy sluncovských domů jim zmizely z dohledu, zato se před nimi

dole v údolí objevila mohutná střecha nemocnice. Až teď si vzal Samuel k srdci vyčítavý maminčin pohled a přestal Emu kopat. Mimoděk chytil maminčinu ruku.

Také Kryštof přestal hdrovat, že mohli jet autem a ušetřit spoustu času. Kristýna nahlas uvažovala: „Chápeš to, mami? Ty lidi jdou normálně běhat, místo aby se snažili zachránit nějaké děti. Měli by to dělat tak, jako jste to dělali vy s tatínkem: zachraňovat.“

„Nerada bych někoho soudila, Kristýno,“ namítla skromně maminka. „Nevíme, co přesně ten člověk půjde dělat, až přestane běhat. To bys mohla odsoudit i mě, když půjdu nakupovat.“

„Nakupovat ale musíš. Musíš přece jíst.“

„Tak třeba kdybys mě slyšela si zpívat.“

Ne, Kristýna nemohla souhlasit. I maminka přece musela vidět, že je v tom obrovský rozdíl: „Vždycky ses sportovcům vysmívala, mami,“ ohradila se vyčítavě. „A teď je hájíš?“

K nemocnici už došli mlčky. Za prosklenými dveřmi vládlo ticho: to prostředí připomínalo kostel. I kdyby někdo chtěl vykřiknout, neudělal by to v jakési úctě či obavě. A sourozenci se tu cítili o to posvátněji, že šli navštívit svého tátu – hrdinu, o kterém se psalo i v novinách. Přitom ještě měli v živé paměti i to, jak o tatínkovi, o obou rodičích, pochybovali, jak se cítili osamocení v boji za spravedlnost – osamocení a nepochopení. A zatím rodiče byli tajně na jejich straně. Všichni čtyři tušili, aniž to uměli přesně pojmenovat, že tohle je skutečné hrdinství.

Náhle se chodbou rozlehl protivný ženský hlas – přesně takový, jaký by tady neměl nikdy zaznít. To volala starší žena v zeleném úboru na jinou ženu také v zeleném úboru, a protože obě dělila dlouhá chodba, křičela z plných plic. Zároveň před sebou tlačila pojízdný stolek s nádobím: „Sterilizace dneska do minus jedničky, nebo do trojky?“

Druhá žena se chovala přece jen zdrženlivěji. Krátce houkla: „Do minus!“

I tak se Ema otrásla odporem. Co je to za strašné chování?

Jednotka intenzivní péče – oddělení pro těžce nemocné pacienty na plicním oddělení – se nacházela až úplně vzadu ve čtvrtém patře. „Maminko, máš ten můj obrázek?“ znejistěl Samuel.

„To víš, že mám. Hned ti ho dám.“

„Cože?!“ ohradila se Ema. „Říkala jsi, že tatínkovi nemám nic nosit.“

„Ale Emo, ptala ses, jestli mu můžeš vzít jahody. Na to jsem ti odpověděla, že nic takového se sem nosit nesmí.“

„Mohla jsem vzít alespoň kytku,“ uvědomila si Kristýna.

„Proboha, děti,“ zalomila maminka rukama. „Zkuste trochu míň myslet každý sám na sebe. Myslete hlavně na to, aby se tatínkovi dařilo už o trochu líp.“

Zazvonili u neprůhledných dveří. V reproduktoru zašumělo a maminka se představila. Elektrický zámek zahrčel a oni vešli. Jestliže už nemocniční chodbu vnímali jako posvátný prostor, tak tady měli pocit, že se prohřešují snad už pouhým dýcháním.

Milá sestřička je přivítala úsměvem: „No, vás je... Poprosím vás jenom na chvíli – hlavně děti. Vy, paní, můžete zůstat dýl.“ A znovu se obrátila k dětem: „Tatínek se na vás moc těší.“ A zavedla je do místnosti, kterou už znali. Samuelovi se v krku už zase udělal knedlík.

Tatínek však na posteli skoro seděl a byl při vědomí. Nečekaný pokrok všechny dojal. Zatímco minule byli dojatí tatínkovou bezmocností, dnes na ně zapůsobil tatínkův... jak jen to pojmenovat... tatínkův duch, který jako by se vrátil. Jenom mluvit pořád ještě nemohl, museli přijít až k němu, aby slyšeli jeho slabounký hlas. Po chvíli mu Samuel podal obrázek. Podrželi ho tatínkovi před očima a bylo vidět, že teď je dojatý zase on. „Vůbec...“ začal ze sebe soukat, „ne... chápu..., jak jsme... moh...li... udělat... takovou... chybu. Jak jsme... vás... tam... mohli... nechat. Moc... mě to... mrzí.“

Po pár minutách přišla sestřička a šetrně děti poprosila, aby se už s tatínkem rozloučily – že je to pro něj vyčerpávající. Maminka může ještě zůstat.

Netroufly si protestovat, ačkoliv si o tom myslely své.

„Počkejte na mě v cukrárně vedle východu,“ navrhla maminka. „Přijdu za chvíli. Něco si můžete dát.“

S pocitem, že je maminka vyhání jako nějaké malé děti, se Ema, Kristýna i Kryštof s tatínkem rozloučili a vyšli ze dveří. Jenom Samuel byl spokojený: dal tatínkovi obrázek, a teď si ještě může v cukrárně objednat dortík.

Všem se jim ulevilo, když vyšli ze zavřené zóny do nemocniční chodby. Bezmyšlenkovitě se vydali k výstupu.

„Já myslím, že ho už brzy pustí, co říkáte?“ promluvila první Ema.

„Hm, tak za týden nebo za dva,“ doplnil ji střízlivě Kryštof.

„Když se vlastně od minule už posadil,“ napadlo Sama, „tak si příště možná i stoupne.“

Jak šli a nemysleli na cestu, najednou zjistili, že nevědí, kde jsou. Chodby byly dlouhé a navzájem se křížily. Zelený pruh ukazoval ke schodišti E, modrý ke schodišti D, ale tušili, že ani jeden nevede tam, odkud přišli. Začali se dohadovat. „Tak já bych šla třeba tudy!“ rozhodla Kristýna a přistoupila k protějším dvoukřídlým bílým dveřím. Otevřela a zarazila se. Ostatní se zarazili s ní.

Všichni čtyři zůstali stát na prahu velikého sálu – mnohem většího, než jaký by si za těmi dveřmi představili. Než si stačili uvědomit, co že to vlastně vidí, dolehla na ně zvláštní atmosféra toho velkého prostoru. Ticho dokonce posvátnější, než bylo to na uzavřeném oddělení. Ticho, které bylo vlastně mlčením. Protože sál byl plný... plný... pomalu jim to docházelo... plný spících rodičů. Ano. Tohle přece nebyli běžní pacienti. Běžných pacientů přece nikdy nebylo v pokoji tolik. Zatímco tady Kryštof napočítal šest krát devět postelí

seřazených v řadách. Sourozenci navíc měli se spícími rodiči zkušenost. Znali tuhle uvolněnost, ten klid, který je u jejich vlastních rodičů dováděl až ke zlosti a zoufalství. Protože tihle spáči nevědí nic o tom, co se děje kolem nich. Nevědí, co se stalo s jejich dětmi – ani kde jsou, ani jestli ještě žijí. Protože tihle spáči, to jsou rodiče ztracených dětí. A spí.

Děti zůstaly stát ve dveřích jen několik okamžiků a za tu chvíli utkvělo každému v paměti právě jen několik tváří: Emě i Kristýně nádherná hladká tvář jedné maminky ležící poblíž – tvář, jež jako by kolem čela vydávala poklidnou záři. Kristýně utkvěla rozteklá tvář jedné velmi tlusté maminky. Neměla skoro žádný tvar. Kristýna litovala její dítě. Nedovedla pochopit, že i tato tvář může být pro někoho tou nejmilejší. Ema si zase všimla tatínka ležícího pod oknem. Ležel na boku, otočený směrem k nim. Kryštof si ho také všiml. No a Samuel? Tomu trvalo, než se mu podařilo přes sourozence vůbec nakouknout dovnitř. A když mu konečně došlo, o co jde, sourozenci dveře spěšně přibouchli.

„Tak tudy asi ne!“ uchechtl se Kryštof. Holky se na něj podívaly vyčítavě: „Nech toho!“

„Já nic nedělám! Co je?“ bránil se Kryštof. „Jak to, že to nemají označené?“

Opravdu. Zkoumavě si dveře prohlíželi – nebyl na nich žádný nápis. Nahore sice byla červená kontrolka, nebyla však rozsvícená. Pak už tu bylo jen číslo: 12.

4

Odpoledne se Kryštof sešel s Petrou. Dali si sraz ve vestibulu metra v centru Králova.

Uplynulo teprve několik dní od doby, kdy spolu byli zavření v tmavé smrduté místnosti plné zubožených dětí, všichni dohromady nevyhnutelně odsouzení k smrti. Z dnešního pohledu se

